

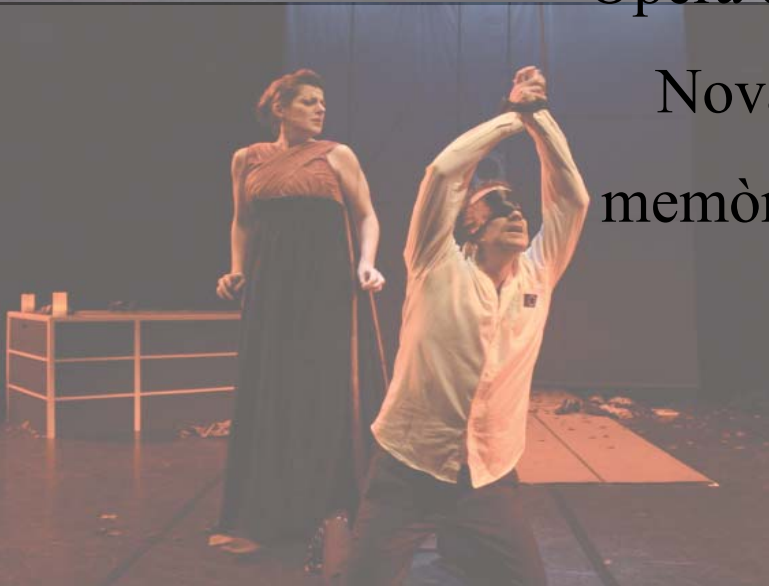

25 anys

Òpera de Butxaca i

Nova Creació

memòria històrica

1. Presentació OBNC Al pot petit ... 4

2. Selecció d'obres

Joan Albert Amargós ... 7

Ciència i tecnologia a l'escenari ... 8

Agustí Charles ... 9

Pantalla i interactivitat ... 10

Enric Palomar ... 11

Avantguarda i memòria ... 12

Joves autors ... 13

3. Històric. Memòria de les obres d'OBNC ... 14

4. Equip i contacte ... 17

Presentació OBNC

Diu el tango que “veinte años no es nada”. En el cas d'Òpera de Butxaca i Nova Creació no es pot dir el mateix; i a més, no en fa vint, sinó vint-i-cinc. Però com a la cançó de Carlos Gardel, ara li toca “volver”; en concret, li toca mirar enrere.

Que un projecte operístic arribi a les seves noces d'argent és avui una fita de què sentir-se orgullós, per haver-se mantingut viu tants anys, i per la perseverança i la il·lusió que s'han invertit per aconseguir-ho.

El festival Òpera de Butxaca va néixer el 1993 a un teatre diminut, en el qual només hi cabien seixanta persones: el Teatre Malic, que va baixar el seu teló definitivament l'any 2002. En aquell moment devia ser difícil imaginar que alguns dels seus “descendents” es portarien a escena en llocs com el Liceu o que crearia vincles amb ciutats com Berlín, Halle, Darmstadt o Viena.

Tanmateix, Òpera de Butxaca ha volgut mantenir com a senyal d'identitat allò que ja anuncia al seu propi nom: les petites produccions en un ambient de proximitat i intimitat amb el seu públic, i el suport a nous i joves autors, a l'experimentació i el desenvolupament del gènere operístic.

Explicar molt amb poc

No és cap secret que el món de la cultura viu en precari, i molt més en els darrers temps: l'art és la primera branca que es talla perquè es considera la més prescindible, però justament la cultura és allò que ens fa més lliures perquè ens convida a fer-nos preguntes.

En aquesta direcció s'han orientat algunes produccions d'Òpera de Butxaca: *Go, Aeneas, Go!* (amb música de Xavier Bonfill, Raquel García Tomás i Octavi Rumbau, i dramaturgia de Cristina Cordeiro, 2014) parla de l'Europa actual en crisi; o *Java Suite* (amb música d'Agustí Charles i llibret de Marc Rosich, 2012), obra que tracta, com el seu propi compositor expressa, “la tragèdia dels nostres temps: la indiferència”.

L'òpera s'inspira en els temes que preocupen la societat del moment.

Petits agents culturals com Òpera de Butxaca, que apropen els grans assumptes a l'espectador, són avui especialment rellevants: els moviments ciutadans són més actius que mai. Un exemple és el món de les hipoteques i l'especulació, tema al qual a Barcelona s'afegeix el debat sobre el model turístic d'avui. Aquest és el fons de *DISPLACE* (2015), amb música de Raquel García-Tomás i Joan Magrané Figuera i llibret d'Helena Tornero.

Portant la música arreu

Però les grans idees no necessiten espais immensos, ni grans temples de la música i el teatre, ni tampoc escenografies espectaculars, sinó que poden conquerir qualsevol escenari. Aquest plantejament és l'esperit d'Òpera de Butxaca, re-

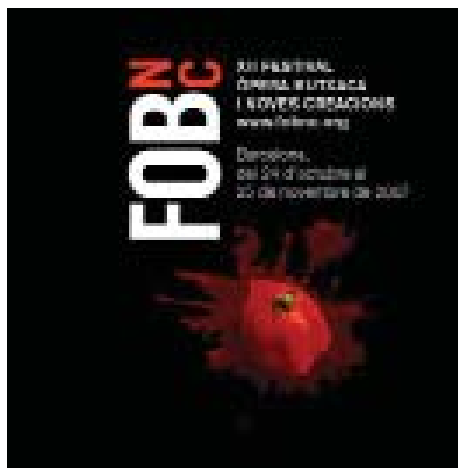
flectit en un apropament al públic, en trencar amb la llunyania entre l'espectador i l'escena, pròpia dels teatres de gran format. Així, l'òpera pot ocupar qualsevol espai de la ciutat, ja sigui obert o tancat; l'espectador gairebé pot tocar els intèrprets amb la punta dels seus dits i gaudir d'una intimitat que no es troba als grans santuaris del gènere.

És cert que, com a part del seu creixement i dels fruits que ha donat, algunes obres hereves del festival s'han representat a entorns de referència, com el Gran Teatre del Liceu (a la Sala Gran, *La cabeza del bautista*, Enric Palomar, 2009; també a la Sala Gran *Lord Byron*, un estiu sense estiu, 2012, Agustí Charles i Marc Rosich), o el Festival Castell de Peralada (*Java Suite*, Charles i Rosich 2012; *4Carmen*, amb direcció d'escena de Rosich, 2015). Tot i així, Òpera de Butxaca no ha abandonat les sales més accessibles, com el Petit Palau o la Sala Tete Montoliu de L'Auditori, la Sala Petita del Teatre Nacional, el Foyer del Liceu, la Sala Beckett, l'Espai Lliure del Teatre Lliure, el Teatre Romea o l'Arts Santa Mònica, i inclús ubicacions com l'amfiteatre anatòmic de la Reial Acadèmia de Medicina.

Escollir aquest tipus d'espais fa d'Òpera de Butxaca una alternativa a aquelles sales en les quals, depenent de la distribució de les butaques (i dels preus), la qualitat de la visió és molt desigual. És un pas més enllà en l'apropament de l'òpera a nous públics, no només literalment, gràcies a la reducció de la distància física, sinó també econòmicament.

Connectar amb el públic d'avui

“L'òpera té per a mi una part embogidora que em fa anar molt més enllà de la música. Tant que penso que escriure només peces de concert és una gran limitació, perquè no puc dibuixar amb un traç perfecte els personatges per la inevitable abstracció que posseeix el llenguatge musical”, explica el compositor Agustí Charles, que és un dels grans noms d'Òpera de Butxaca. L'òpera

Imatge promocional de la XII edició del Festival

té una tercera dimensió que dona relleu a allò que succeeix sobre l'escenari: les idees, els protagonistes, les històries, les emocions... S'obre a altres disciplines i llenguatges.

Òpera de Butxaca connecta amb la societat en la qual viu parlant-li en el seu idioma. Així ho demostra *Trenes de marzo*, que la companyia Acteon va presentar el 2006 a la IX edició del Festival; és una òpera electrònica que construeix la seva narrativa amb el llenguatge multimèdia, al qual actualment estem més que acostumats.

Ho reflecteix també la conjunció entre allò que passa a l'escena i allò que passa a la pantalla a Java Suite. Com explica el seu llibretista, Marc Rosich, "de la mateixa manera que l'orquestrawagnerianafadecomentari i ens ajuda a comprendre els pensaments i les passions que tenen lloc dins del cos dels cantants, a Java Suite el vídeo que acompanya l'acció dramàtica ens ajuda a comprendre l'ofec que pateixen els personatges sota les cuirasses hieràtiques que s'han construït per a sobreviure".

Artistes emergents

Òpera de Butxaca ha confiat en artistes joves i els ha impulsat en la seva incipient carrera. És el cas de Raquel García Tomás (Barcelona, 1984), compositora especialitzada en la creació interdisciplinària, que va participar en la creació de la música de *Dido & Aeneas Reloaded* (2013) i *Go, Aeneas, Go!* (2014) amb Xavier Bonfill (Granollers, 1986) i Octavi Rumbau (Barcelona, 1980). *Go, Aeneas, Go!*, a més, va ser premiada al Berliner Opernpreis 14, guardó a la nova creació operística que dona suport a autors emergents per produir una òpera a la Neuköllner Oper de Berlín. Joan Magrané, també català (Reus, 1988) va ser un altre dels joves compositors "pares" de la música de *Dido & Aeneas Reloaded* i de *disPLACE*, en aquesta última escrita amb l'esmentada Raquel García Tomás al Festival Musiktheaterstage Wien (Viena).

El suport a aquests joves artistes representa la creació de noves obres. Òpera de Butxaca cultiva des del seu naixement un àmbit

Un moment de *Dido & Aeneas Reloaded* (2013) ©Dani Álvarez

de l'òpera que rep menys atenció i inversió de les que mereix. Un espai que viu a l'ombra de les grans produccions i de les contínues reposicions d'obres conegudíssimes. Apostar per les òperes contemporànies comporta un risc, una gosadia que és possible a l'entorn del petit format; un repte que contribueix a l'avenç del gènere i al seu creixement.

Experimentació

Aquestes propostes es mouen al ritme de l'experimentació. Un bon exemple són els instruments electromecànics d'*Orlando Furioso!* (2005), que es toquen i mouen sols. Són un treball de Roland Olbeter, artífex de molts dels mecanismes que La Fura del Baus fa servir a les seves produccions. Ho reflecteix també *Nou!_D*, estrenada el mateix any: es tracta d'una obra electrònica interactiva que se serveix de la infografia en 3D, el vídeo, la dansa, el so, la veu.

Òpera de Butxaca ha apostat per l'experimentació tant amb els mitjans tècnics com en la naturalesa de les obres, amb els seus textos i músiques de nova creació; amb la inclusió de diferents i variades disciplines artístiques dins de l'òpera.

Una d'elles és la performance, a *Tarabàbula* (d'Uma Ysamat, 2007), obra per a una sola persona que reuneix les funcions de soprano, de pianista i actriu. Un altre ex-

emple és *One* (Michel van der Aa, 2005), perfecta fusió de cant amb noves tecnologies. O *Ballo Cantabile* (Joaquim Sabaté, 2005), obra coreogràfica amb música barroca cantada pels propis ballarins. Sense oblidar *Euridice* i els *Titelles de Caront* (música de Joan Albert Amargós i text de Toni Rumbau, 2001), obra en la qual titelles i persones de carn i ossos s'entrellacen; o *Saló d'Anubis*, dels mateixos autors, que incorpora la màgia.

Òpera de Butxaca advoca per reinventar el gènere, per mantenir la frescor i la fluïdesa, per innovar amb l'ajuda d'artistes emergents. Però també posa de relleu l'obra de compositors catalans més veterans, com *Lleonard Balada* (Barcelona, 1933): el foyer Liceu va acollir al 2007, com a part de la XII edició del festival, les seves obres *Hagman*, *Hagman!* i *The Town of Greed*.

Obres "renovades"

Per comprendre el temps present és necessari entendre el passat. Inclús mirar-lo amb nous ulls. Aquest és un altre dels papers de l'art, i així succeeix amb l'òpera, que es reinventa a si mateixa en les seves formes i continguts, que reinventa altres obres, que fa revisions d'episodis de la història...

Juana (amb música d'Enric Palomar i llibret de Rebecca Simpson, 2005) revisa la història de l'anomenada "Juana la loca" i la situa com a

Representació de *Saló d'Anubis* (2005) ©David Ruano

víctima de les seves circumstàncies. I *La cabeza del bautista* (també obra de Palomar, 2009) adapta l'obra de teatre homònima de Valle-Inclán. Les nou funcions que va oferir el Liceu van sumar un total de més de 15.000 espectadors. Encara que aquesta obra no és una producció d'Òpera de Butxaca, és hereva de la seva trajectòria i filla dels ponts que el Gran Teatre va establir amb els creadors de nova producció.

Òpera de Butxaca i Nova Creació és un viver en el qual han pogut conrear la seva obra lírica grans noms com els compositors Enric Palomar (el seu primer treball amb l'OBNC, *Ruleta*, és de l'any 1998), o Héctor Parra (que va debutar amb *Hypermusic Prologue* al Foyer del Liceu el 2009), Joan Albert Amargós (*Eurídice* i els *Titelles de Caronte*, 2001; *Saló d'Anubis*, 2007) i Agustí Charles (*La Cuzzoni*. *Esperpent d'una veu*, del mateix any; *Lord Byron*, un estiu sense estiu, representada al Liceu); de cantants com María Hinojosa, David Alegret i Joan Martín-Royo; i de directors d'escena com Xavier Albertí (autor i director de *Macbeth* o *Macbetto*, 1997) o Carlos Wagner (*Juana*, 2005; *La cabeza del bautista*, 2009).

Vocació local i projecció internacional

Encara que Òpera de Butxaca mai no ha deixat de banda les sales barcelonines, això no li ha impedit ac-

tuar fora de la ciutat, començant per llocs propers, com l'esmentat Festival Castell de Peralada. Però ja l'any 1995, la III edició del festival es va estendre a Lleida i Ripollet; i l'any següent va estendre les seves activitats a Madrid (en col·laboració amb el Teatro de la Abadía i el Festival de Otoño) i Santiago de Compostela.

Aquest propòsit de fer viatjar

L'òpera *disPLACE* va ser part de la programació del Teatro Real al febrer de 2017

Òpera de Butxaca fora de Barcelona se segueix aconseguint avui dia: al 2017, al més de febrer, l'òpera *disPLACE* fou representada als Teatros del Canal de Madrid, amb coproducció del Teatro Real, formant part de la programació de la seva propera temporada.

Amb el pas del temps, Òpera de Butxaca ha anat creixent i ha pogut crear vincles internacionals. Per exemple, la XII edició del festival (2008) va fer les seves primeres passes a la Fira del Llibre de Frankfurt: el Staatstheater Darmstadt va acollir tot un cicle d'òpera catalana com a Tage der katalanischen Oper (Dies de l'òpera catalana). Allà van tenir lloc les reposicions de *Juana* i *El fervor de la Perseverança*, a més

de les estrenes absolutes de les obres *La Cuzzoni*. *Esperpent d'una veu* i de *Saló d'Anubis*. D'altra banda, Héctor Parra va estrenar *Hypermusic Prologue* (2009) al Centre Pompidou de París i després la seva òpera va pujar als escenaris dels Sophiensaele de Berlín (Alemanya) i de la Gare du Nord de Basilea (Suïssa). No ens oblidem de *Java Suite*, d'Agustí Charles, que va viatjar a Suïssa, al Theater Basel, també a Basilea. Aquestes produccions són tan sols algunes mostres de l'abast assolit fora de les nostres fronteres.

Essència de butxaca

Òpera de Butxaca ha trobat la fórmula per conjugar les propostes locals amb la projecció internacional. L'aposta per artistes joves amb la consolidació d'autors de més trajectòria; el record de destacats compositors de generacions anteriors i l'experimentació. Ha fet tot això sense abandonar la seva ensenya de risc, avantguarda i proximitat al públic, gràcies al seu format.

Ja diu el refrany que "al pot petit hi ha la bona confitura". Un pot tan petit que cap a la butxaca, i que segueix tenint cura de la seva essència perquè no s'esvaeixi, sinó perquè sigui encara més intensa; que mira cap al futur amb ganes de tirar endavant òperes de nova creació i nous reptes.

·Joan Albert Amargós·

Eurídice i els titelles de Caront

Música: Joan Albert Amargós. Idea i llibret: Toni Rumbau. Direcció d'escena: Luca Valentino. Cantants: Claudia Schneider i Marc Canturri. Coproducció del Festival d'Estiu de Barcelona Grec 2001, Producciones Caliban i Teatro Metropol de Tarragona

Senzillesa, frescor i proximitat. Eurídice i els titelles de Caront és una òpera per a mezzosoprano, baríton i titellaire.

Combina el gènere operístic amb el dels titelles, fa dialogar la idea de l'alta cultura amb la vitalitat del carrer. És una història d'amor i mort que connecta amb la figura mitològica d'Eurídice y reinventa el paper d'aquesta dona, entre dos mons, el dels vius i el dels morts.

Cruïlla de gèneres:

màgia, cabaret i titelles es donen la mà amb l'òpera

El Saló d'Anubis

Música: Joan Albert Amargós. Idea i llibret: Toni Rumbau. Direcció d'escena: Luca Valentino. 2007. Lili: Mónica Luezas/María Hinojosa. Danté: Marc Canturri/ Toni Marsol. Coproducció: La Fanfarra, Festival d'Òpera de Butxaca i Noves Creacions, Grup Instrumental Barcelona 216.

El Saló d'Anubis o L'acadèmia de Lili i Danté és una òpera de cambra per a quatre veus i cinc instruments, amb vocació d'entrellaçar la música amb altres gèneres: els titelles, el teatre d'ombres i la màgia. Aquesta cruïlla de llenguatges ajuda a expandir les fronteres del gènere operístic, de naturalesa interdisciplinària.

Com a Eurídice, la mort és el tema protagonista d'aquest cabaret conduït pels déus egipcis Thot i Anubis.

·Ciència i tecnologia a l'escena·

Hypermusic Prologue **Héctor Parra**

© Maud Chazeau/Centre Pompidou

Música: Héctor Parra. Llibret: Lisa Randall. Cantants: Charlotte Ellette i James Boby. Direcció d'escena: Paul Desvaux. Producció: Òpera de Butxaca i Nova Creació, Gran Teatre del Liceu, Obra Social Caixa Catalunya, Ircam, Centre Pompidou, Ensemble Intercontemp. 2009.

El Foyer del Liceu va acollir l'any 2010 aquesta obra estrenada al parisenc Centre Pompidou un any abans. Hypermusic Prologue, A Projective Opera In Seven Planes, s'inspira en l'obra de la física Lisa Randall sobre una dimensió desconeguda. Una obra experimental en la qual programes informàtics modifiquen la veu i que explica el debat d'una científica entre el seu estimat i la seva passió pel coneixement.

Orlando Furioso! **Roland Olbeter**

© Andreu Adrover

Electrònica i òpera.

**Instrumentes que es toquen
sols, veus modulades per
programes informàtics**

Música: Michael Gross. Idea i instruments: Roland Olbeter. Soprano: Claudia Schneider. Producció: Roland Olbeter i Òpera de Butxaca i Noves Creacions. Mercat de les Flors, 2005.

Quatre instruments electromecànics, un cap parlant i un tambor que es toca sol coprotagonitzen amb una soprano Orlando furioso! És un fascinant projecte obra de Roland Olbeter, artífex de molts dels mecanismes que fa servir la companyia La Fura dels Baus.

·Agustí Charles·

La Cuzzoni

Música: Agustí Charles. Llibret: Marc Rosich. Cantants: Gerson Luiz Sales, Sonja Gerlach i Werner Volker Meye. Coproducció L'Auditori i Òpera de Butxaca i Noves Creacions.

A La Cuzzoni, l'esperpent d'una veu, Charles i Rosich rescaten la figura de la prima donna del segle XVIII Francesca Cuzzoni. El retrat d'una vella glòria arruïnada plasmat a una òpera de cambra, amb estrena absoluta al Staatstheater Darmstadt, el 2007.

© Barbara Aumüller

Lord Byron

Música: Agustí Charles. Llibret: Marc Rosich. Cantants: Gerson Sales, Malte Godlück, Norbert Schmittberg, Muriel Schwarz.

Lord Byron, un estiu sense estiu és la segona col·laboració Charles-Rosich, una òpera contemporània que va veure la llum a Darmstadt i que el Liceu va pujar a escena el 2011. L'òpera recrea l'estiu de l'any 1816 que Lord Byron va passar a Suïssa, vora la ciutat de Ginebra, en companyia del seu cercle d'amistats, inclosos Percy B. Shelley i Mary Shelley.

© Antoni Bofill

Java Suite

Música: Agustí Charles. Llibret: Marc Rosich. Cantants: María Hinojosa i Xavier Mendoza. Actor: Max Grosse. Grup Instrumental BCN 216. Coproducció Festival de Peralada i Teatre de Basilea. 2012.

Estrenada el 2012 al Festival Castell de Peralada, Java Suite es forma d'una perfecta unió entre allò que succeeix a l'escenari i allò projectat a la pantalla. Aquest és un clar exemple de l'ús creatiu i narratiu de les eines audiovisuals a l'òpera.

© Jordi Mestre

·Pantalla i interactivitat·

<MR.X_ _ _ MR.X> Jakob Draminsky

Un moment de la representació a l'auditori de l'CCCB

Música, idea i direcció: Jakob Draminsky Højmark.

Llibret: Enric Casasses. Vídeo, escenografia i imatges: Jeanette Schou. Cantant-actor: Xavier Sabata. Producció: MultiSounds, Festival d'Òpera de Butxaca i Noves creacions i CCCB, 2002.

El protagonista de la mini òpera multimèdia <MR.X_ _ _ MR.X> no sap d'on procedeixen les veus que sent dins del seu cap ni pot ubicar les imatges que passen davant del seus ulls.

L'espectador, però, reconeix a les imatges projectades a la pantalla episodis de les seves vides anteriors,

mentre el personatge va explicant moments del seu present. És una superposició que es fa possible gràcies a l'ús dels recursos audiovisuals. D'aquesta manera, pantalla i escena juntes uneixen dos llocs i dos temps: interior i exterior del personatge, present i passat.

Narrativa multimèdia, projeccions en pantalla simultànies a l'acció, comunicació interactiva, dispositius intel·ligents

Nou I_D Kònic Thtr-Kòniclab

© Adolf Alcañiz, Guix, Rosa Sánchez, Rik Schutzy i Javier Tles

Kònic Thtr, 2006. Producció: Òpera de Butxaca, Festival Neo-Noves Escenes Obertes, Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Nou I_D és una òpera interactiva que articula diferents llenguatges en temps real: multimèdia, música, coreografia, text...

Gràcies a un dispositiu intel·ligent anomenat Terra i Vida, les variades disciplines es comuniquen de manera interactiva.

La plurinarrativa de Nou I_D relata els continus moviments actuals per trobar noves oportunitats, la vida provisional i els canvis d'identitat per aconseguir un somni.

•Enric Palomar•

Juana

Música: Enric Palomar.
Idea i llibret: Rebecca Simpson. Director d'escena: Carlos Wagner. Juana: Ursula Hesse von den Steinen. Estrena: Òpera de Halle (Alemanya, 2005).
Aquesta és una revisió de la història de l'anomenada Juana "la Boja". Palomar i Simpson presenten a aquesta reina com a víctima de les seves circumstàncies, de l'aïllament i crueltat als quals va ser sotmesa.

©Josep Aznar

La cabeza del bautista

Música: Enric Palomar.
Text: Carlos Wagner. Cantants: José Manuel Zapata, Ángeles Blancas i Alejandro Marco-Buhrmester. Gran Teatre del Liceu, 2009.
Adaptació de l'obra teatral homònima de Valle-Inclán. Es tracta d'una al·legoria de l'episodi bíblic de Salomé.
Encarregada pel Liceu, és la primera òpera de gran format de Palomar. Les seves nou funcions van atraure més de 15.000 espectadors.

© Antoni Bofill

Bazaar Cassandra

Música: Enric Palomar.
Llibret: Marc Rosich. Producció: Neuköllner Oper de Berlín, coproducció amb Goethe-Institut Barcelona, ÖBNC.
El mite clàssic de Cassandra es vesteix d'actualitat: una immigrant hispana que regenta un basar a una ciutat alemanya ha de lluitar contra els perills que li comporten els seus dons profètics, i que en aquest cas l'enfronten a un alt càrrec de la Comunitat Europea, Frederick.

© Matthias Heyde

·Avantguarda i memòria·

El fervor de la perseverança Carles Santos

© Ros Ribas

Creació: Carles Santos. Actriu: Anna Ycobalzeta. Cantant: Claudia Schneider. Producció: Companyia Carles Santos, ÒBNC, Teatre Lliure, Festival de Tardor, Festival Internacional de las Artes de Castilla y León. 2006.

El fervor de la perseverança és una reflexió sobre el procés de creació, sobre el sentit de l'avantguarda, de la passió de l'escenari.

L'animació i el vídeo són els mitjans audiovisuals que es conjuguen amb la interpretació en viu.

Hangman, Hangman! i The Town of Greed

Leonard Balada

Música i llibret: Leonard Balada. Direcció d'escena: Gustavo Tambascio. Escenografia: Juan Pedro Gaspar. Cantants: Marlin Miller, Inés Moraleda, Iván García, María Hinojosa, Enric Martínez-Castignani. Foyer del Liceu, 2007. Producció: Gran Teatre del Liceu, Festival Òpera de Butxaca i Fundació Caixa Catalunya.

El compositor català Leonard Balada va fer viatjar el públic del Foyer del Liceu a l'Oest Llunyà amb dues òperes inspirades en aquesta atmosfera. La primera, Hangman, Hangman! (Botxí, botxí!) es va estrenar el 1982 i està inspirada en una cançó del Far West: el seu protagonista, Johnny, és condemnat a mort per un robatori. The Town Of Greed, del 1997, reprèn els personatges de la seva predecessora: ara Johnny és un gran empresari.

© Antoni Bofill

·Joves autors·

Dido & Aeneas Reloaded/ Go, Aeneas, Go!

Música: Raquel García-Tomás, Octavi Rumbau, Xavier Bonfill, Joan Magrané.
Libretos: Cristina Cordero, Spin Off Collective.
Producció: OBNC, Teatre Lliure, Neuköllner Oper, **Berliner Opernpreis**. 2013 i 2014.

L'Eneida s'adapta als nostres dies: Dido és líder d'un país europeu i es debat entre el seu deure i les seves passions. Eneas, funcionari que viatja per la Unió Europea, s'enfronta a l'escepticisme que provoquen les seves idees.

disPLACE

Música: Raquel García-Tomás i Joan Magrané. Libret: Helena Tornero. Cantants: Elena Copons i Sébastien Soules. Ensemble PHACE.
Producció: OBNC, Musiktheatertage Wien. Estrena: Festival Musiktheatertage Wien, 2015.

El tema de la gentrificació a Barcelona salta a l'òpera. disPLACE parla de les hipoteques, la pujada dels preus i l'arribada massiva de turistes que perjudiquen els habitants de la ciutat.

4Carmen

Varis autors. Director d'escena: Marc Rosich. Director musical: Francesc Prat. Coproducció OBNC i Festival Castell de Peralada, 2015.

Quatre parelles de llibretistes i compositors plasmen la seva visió de l'inesgotable mite de Carmen des de quatre angles diferents: Passió, mort i dolor (L. Peire i M. Artigau), Carmen aux enfers (M. Tangian i H. Tornero), Restaurant Carmen (C. Pedragosa i J. Oriol) i Autòpsia (C. Peya i M. Angelet).

© Matthias Heyde/Teatre Lliure

© Nick Mangafas

Històric Memòria de les obres promogudes per l'OBNC

Any 0

Violeta

Música de Manuel García Morante i llibret de Josep Maria Carandell. Estrena absoluta. Teatre Malic.

1994

La serva padrona.

Versió per a veu i piano de Juanjo García. Òpera Metropolitana de Barcelona, Òpera Mòbile. Amb direcció escènica de Joan Antón Sánchez Aznar.

Extraordinary Women, de Susannah Self, mezzo-soprano i compositora. Companyia Selfmade Music Theatre, de Londres. Set obres curtes per a una veu, banda sonora i vídeo.

"...y un tablero", d'Eduardo Diago. Companyia Pentadrama. Sala La Casona de Barcelona.

1995

Prima la musica e poi le parole, d'Antonio Salieri. Teatre Malic. Òpera Metropolitana de Barcelona.

La petita bufa, música de Jordi Rossinyol, text d'Albert Mestres. Grup instrumental Vol Ad Libitum. Teatre Malic.

Orfeo Vedovo, d'Alberto Savinio. Companyia d'Òpera del Conservatori de Música A.Vivaldi d'Alessandria, Itàlia.

Hin und Zurück, sketch amb música de Paul Hindemith i text de Marcellus Schiffer.

Companyia d'Òpera del Conservatori de Música A.Vivaldi de Alessandria, Itàlia.

En Landsoldats dagbog, de Jakob Draminsky. Companyia Multi-sounds, Dinamarca. Teatre Malic.

Recital Anton Webern, al Teatre Malic.

EXTENSIÓ DEL FESTIVAL

Representacions a la Sala Bulevard de Lleida (La serva padrona i Prima la musica e poi le parole) i al Teatre Auditori de Ripollet (La serva padrona).

1996

Mozart i Salieri, de Rimski Korsakov. Teatre Malic.

L'empresari teatral, de Mozart. Companyia Òpera Viva, de Viena.

Resaca, text de Pepe Sendón i música de Fran Pérez. Companyia Chévere, de Santiago de Compostela. Teatre Malic.

La llet del paradís, varis autors. Obra sobre el poema Khublai Khan, de Samuel Taylor Coleridge per a actor, mezzo-soprano, flauta, clarinet, guitarra i piano. Teatre Malic.

Recital d'arias i cançons Yrene Martínez (soprano) amb Manuel García Morante al piano. Teatre Malic.

EXTENSIONS DEL FESTIVAL

- Col·laboració amb el Festival de Tardor de Madrid: quatre obres del festival viatjan al Teatre de l'Abadía.

- Col·laboració amb la sala La Nasa, de Santiago de Compostela, i realització d'un primer festival d'òpera de butxaca associat al del Teatre Malic.

1997

Macbeth o Macbetto, de Xavier Albertí. Teatre de Bon Temps. Artenbrut Teatre.

Cecilio in memoriam, d'Eduardo Diago. Artenbrut Teatre.

Annus horribilis, de Pepe Sendón i Fran Pérez. Companyia Chévere de Santiago de Compostela. Teatre Nou Tantarantana.

Macbeth sempre, Claudio Zulian. A partir del text de Shakespeare. Sala Becket.

To Whom It May Concert, de Leonard Bernstein. Versus Teatre. Companyia POLS de Barcelona.

Il barbiere di Siviglia, de Giovanni Paisiello. Teatre Malic.

Rigoletto, de Pepe Otal. Teatre Malic. Versió lliure de l'òpera de Verdi, per Otal i el Grup-Taller de Titelles de Barcelona.

1998

Ruleta, òpera para un Fin de Siglo. Música d'Enric Palomar i llibret d'Ana María Moix i Rafael Sender. Mercat de les flors i Festival de Tardor de Madrid (Teatre de l'Abadía).

El holandés errante (o el Buque Fantasma), de Wagner. Versió amb titelles de Pepe Otal, Grup Taller de Marionets. Teatre Malic.

A rutina é o deber de todas as criaturas. Text de Manuel Cortés, música de Xavier Albrades i Fran Pérez. Companyia Chévere. Teatre Malic.

Il maestro di capella, òpera de cambra de Domenico Cimarosa. Orquestra Barcelona 216. Sala Luz de gas. Òpera Metropolitana de Barcelona.

2000

Esquizofrenia, òpera psicòtica de Eduardo Diago. Versus Teatre.

La Lluna i la Bruna, conte musical de Victòria Palma i Cristina García-Prats. Producció: Lúdic teatremúsic - Teatre Malic- La Fanfarra.

La historia del soldado, de Stravinsky. Direcció Luca Valentino.

aN eEMPTY sPACE?, v3.0. Songtales for a public site, de Jakob Draminsky. Al CCCB.

2001

Eurídice i els titelles de Caront, amb música de Joan Albert Amargós i llibret de Toni Rumbau. Estrena al Festival Grec.

2002

Els contes de Sade, òpera de cambra per a quatre cantants, un actor, piano i violoncel. Música de Enric Ferrer i llibret de Pau Guix. Teatre Malic.

Don Giovanni de W. A. Mozart. Versió per a titelles de Pepe Otal, Teatre Malic.

Il geloso schernito, atribuïda a Pergolesi. Direcció escènica Marc Rosich i Albert Tola. Direcció musical d'Elisenda Carrasco.

Venus i Adonis, de John Blow. La cònica/ Lacònica. Coproducció amb el Festival Internacional de Teatre Visual i de Titelles de Barcelona. Institut del Teatre.

<MR.X>_ _ _<MR.X>, miniòpera multimèdia de Jakob Draminsky amb text d'Enric Casasses. Coproducció amb el CCCB.

Les amigues de la Rosa, conte musical per a nens. Música de Cristina García-Prats, guió de Clara del Ruste. Centre Cívic Cotxeres Borrell.

Fragor, d'Eduard Resina. Direcció Claudio Zulian, Centre cívic Cotxeres Borrell.

Il segreto di Susanna, d'Ermanno Wolf-Ferrari. Direcció d'escena Joan Anton Sánchez, direcció musical Olga Kharitonina.

Don Quijote en las bodas de Camacho, de G.P. Telemann, llibret de Daniel Schiebeler. Versió en castellà de Marc Donat i Montse Pont. Teatre Lliure.

2004

Don Giovanni, de Pepe Otal, amb

fragments de l'òpera de Mozart. Direcció escènica de Marc Rosich. Autòpsia al cos de don Giovanni a la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

La cupletista, dramatúrgia de Pere Sagristà sobre les cançons i la vida de Cándida Pérez Martínez. Sala Tinta Roja.

The Love Of My Life, òpera Trouble in Tahiti i cicle Àries i Barcarolas de Leonard Bernstein. Sala Beckett.

Bruna de Nit, òpera de Xavier Pagès amb llibret de Joan Duran. Estrena absoluta, versió concert a l'auditori del CCCB.

La viuda ingeniosa (Pergolesi) i El teléfono (Menotti). Companyia Òpera de Tres Rals. Sala Tísner.

Trobada internacional NEWOP, Nova Òpera, 2004. Presentacions escèniques:

·Decorado con tres vistas, Domènec de la Rubia, Eduardo Diago i Sergio Fidemraizer, work in progress.

·She Lost Her Voice That's How We Knew, de Frances White. Estrena a Europa.

·Falling, de James Dickey, amb Laurie Amat. Estrena europea.

·Le soleil ouvre ma gorge, work in progress a partir dels poemes eròtics de Georges Bataille.

2005

Juana, encàrreg del Festival Òpera de Butxaca a Enric Palomar amb llibret de Rebecca Simpson. Coproducció amb l'Òpera de Halle, Alemanya. Representada al Teatre Romea (estrena absoluta a Halle).

Stabat, obra per a tres veus, una actriu, objectes i electroacústics amb música de Xavier Maristany i llibret de Víctor Sunyol. Representada a la Sala Beckett.

Últime cançons, dramatúrgia de

Marc Rosich sobre lieder de Mahler. Representada a la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

Ballo cantabile, obra coreogràfica per a contratenor i soprano, de Joaquim Sabaté. Sala Beckett.

Concert Louis Andriessen, Cristina Zavalloni, Monica Germino i Grup Instrumental Barcelona 216. Petit Palau, Palau de la Música.

One, òpera de cambra de Michel van der Aa amb la soprano Barbara Hannigan. Sala Beckett.

Decorado con tres vistas, tres òperes en una. Sergio Fidemraizer, Domènec González de la Rubia i Eduardo Diago. Met-Room.

Orlando furioso! Concert per a quartet de corda, tambor i soprano, ideat per Roland Olbeter, amb música de Michael Gross. Mercat de les Flors.

2006

Trenes de marzo, òpera electroacústica per a contraenor sobre l'atemptat de l'11-M. Companyia Acteon. Idea original de Lars Graugaard/ Claudio Zulian. Llibret de Toni Montesinos. Sala Beckett.

Il più bel nome, òpera barroca d'Antonio Caldara amb llibret de Pietro Pariati. Teatre Metropol de Tarragona.

Versalii Icones, concert escènic per a ballarí, violoncelo solista i cinc músics. Representació de catorze moments del Vía Crucis. Amb música de Peter Maxwell Davies i coreografia de Ferrán Carvajal. Mercat de les flors.

The Medium, monodrama per a mezzosoprano. Estrena internacional. Música i llibret de Peter Maxwell Davies. FAD/ Capella del Convent dels Àngels.

Miss Donnithorne's Maggot i Eight Songs For A Mad King, dos monòlegs operístics. Amb música de Peter Maxwell Davies i llibret de Randolph Stow. Psappha Ensem-

ble (Anglaterra). Representades a l'Auditori, a la sala Tete Montoliu.

Alma, recital dramatitzat per a dos cantants, actriu i piano. Música de Alma Mahler, amb dramaturgia i posada en escena de Marc Rosich. La Trattoria Lírica. FAD/ Capella del Convent dels Àngels.

Nou I_D, òpera electro-audiovisual i interactiva. Kònic thtr. Concepte i direcció: Rosa Sánchez. Composició i interpretació: Alain Baumann. Mercat de les flors. Estrena absoluta de l'obra.

El fervor de la perseverança, òpera de petit format de Carles Santos amb música pròpia i de varis compositors. Teatre Lliure.

Il barbiere di Siviglia, de Paisiello. Direcció musical de Xavier Puig i direcció escènica de Joan-Anton Sánchez-Aznar. Sala de cambra de l'Auditori.

2007

Saló d'Anubis o L'acadèmia de Lilí i Danté, òpera de cambra per a quatre cantants i cinc músics. Música de Joan Albert Amargós i llibret de Toni Rumbau. Teatre Nacional de Catalunya.

Judith, monodrama musical. Ensemble Dialogos (París). Colaboració de l'Institut Français de Barcelone, Institut Europeu de la Mediterrània i Ambaixada de Croàcia. Capella de Santa Àgata.

La Cuzzoni, esserpent d'una veu. Una òpera de cambra per a contratenor, soprano, baríton i quartet de corda. Música d'Agustí Charles i llibret de Marc Rosich. L'Auditori, sala Tete Montoliu.

Hangman, Hangman! i The Town Of Greed, dues òperes de cambra de Leonard Balada ambientades al Far West. Foyer del Gran Teatre del Liceu.

Odola, òpera en versió concert dramatitzat per a dos cantants, actor, quatre músics i cor electrònic. Opera in progress. Música de Jordi

Rossinyol i text d'Albert Mestres. Sala Beckett.

Serious Cabaret, recital. Idea i veu de Mary Carewe. L'Auditori, sala Tete Montoliu.

Tarabàbula, la freqüència de la meua essència, performance musical creada i protagonitzada per Uma Ysamat. Representada a l'Acadèmia Marshall.

A MÉS...

Fira del Llibre de Frankfurt, Staatstheater de Darmstadt, Alemanya:
Representacions d'El saló d'Anubis, El fervor de la perseverança, Juana i de La Cuzzoni.

2009

Hypermusic Prologue, d'Héctor Parra, llibret de Lisa Randall. Estrena al Centre Pompidou de París. Representat al foyer del Gran Teatre del Liceu.

La cabeza del Bautista, encàrrec del Liceu al compositor Enric Palomar. Direcció escènica de Carlos Wagner.

2011

Lord Byron, un estiu sense estiu, amb música d'Agustí Charles i llibret de Marc Rosich. Gran Teatre del Liceu i Staatstheater Darmstadt.

A MÉS...

Simposi Internacional de Llibret i Òpera, 26 y 27 de juny, a Barcelona.

2012

Java Suite, d'Agustí Charles i Marc Rosich. Festival Castell de Peralada i Theater Basel (Basilea).

Lost Circles, Aequatuor Ensemble (Suïssa). Compositors Michel Roth i Alfred Zimmerlin. Projecte que engloba les dues petites òperes Im Bau i Ana Andromeda. Coproducció OBNC i Òpera de Basilea.

2013

Dido & Æneas Reloaded, amb música de Raquel García-Tomás,

Octavi Rumbau, Xavier Bonfill i Joan Magrané. Llibret de Cristina Cordero. Amfiteatre Anatòmic de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

2014

Go, Æneas, Go!, amb música de Raquel García-Tomás, Octavi Rumbau i Xavier Bonfill; llibret de Spin Off Collective, basat en la idea de Cristina Cordero. Berliner Opernpreis 14 von Neuköllner Oper und GASAG, guardó a la nova creació per a autors emergents. Teatre Lliure, Neuköllner Oper, Berliner Opernpreis.

Bazaar Cassandra, amb música d'Enric Palomar i llibret de Marc Rosich. Estrena a la Neuköllner Oper de Berlín.

2015

4Carmen, quatre peces breus sobre el mite de Carmen. Música de Lucas Peire, Mischa Tangian, Carles Pedragosa i Clara Peya, text de Marc Artigau, Helena Tornero, Jordi Oriol i Marc Angelet. Direcció de escena de Marc Rosich i direcció musical de Francesc Prat. Una coproducció del Festival Castell de Peralada i OBNC. Col·labora Ars Sta Mònica, Barcelona.

disPLACE, amb música de Joan Magrané (primera part) i de Raquel García-Tomás (segona part) i llibret d'Helena Tornero. Òpera de cambra. Una producció de Musiktheatertage Wien amb l'OBNC. Desembre 2016 Arts Sta Mònica, Barcelona, Febrer 2017 Teatros del Canal/Teatro Real Madrid

2016

Oficina per a una vida post-idèntica, de Matthias Rebstock, música Raquel García Tomás, coproducció de Neuköllner Oper Berlín, Festival Grec Barcelona i OBNC

2018

Ocaña, Königin der Ramblas de Marc Rosich, coproducció de Neuköllner Oper Berlín i OBNC

Ocaña en Ocaña, Barcelona, espectacle concert de Marc Rosich

contacte

President d'honor Toni Rumbau

Direcció
Dietrich Grosse

Direcció artística
Marc Rosich

Producció
Raül Perales

Comunicació
Neus Purí

C/Carme 3 at 1
E 08001 Barcelona
VAT: ES B63368518

info@obnc.cat

www.obnc.cat